

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 213/2013-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. augusta 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza o sťažnosti advokáta JUDr. P. P., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/186/2005 (predtým pod sp. zn. Tp 346/2005) v súvislosti s rozhodovaním o priznaní trov obhajoby, za účasti Okresného súdu Čadca, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/186/2005 (predtým pod sp. zn. Tp 346/2005) v súvislosti s rozhodovaním o priznaní trov obhajoby p o r u š e n é b o l o .

2. JUDr. P. P. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Čadca p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti *n e v y h o v u j e .*

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2012 doručená sťažnosť advokáta JUDr. P. P., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/186/2005 (predtým pod sp. zn. Tp 346/2005) v súvislosti s rozhodovaním o priznaní mu trov obhajoby.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Opatrením Okresného súdu Čadca sp. zn. Tp 346/05 zo dňa 16. 5. 2005 som bol podľa § 39 ods. 1 Trestného poriadku ustanovený ako obhajca obvinenému M. P., nar... a obvinenému S. P., nar..., obidvom pre trestný čin vydierania v spolupáchateľstve podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a § 9 ods. 2 Trestného zákona.

Opatrením Okresného súdu v Čadci sp. zn. Tp 346/05 zo dňa 31. 10. 2005 podľa § 39 ods. 1 Trestného poriadku došlo k zrušeniu ustanovenia obhajcu.

Dňa 21. 12. 2005 som na Okresný súd v Čadci podal návrh na priznanie odmeny za obhajobu v predmetnej trestnej veci vo vzťahu k obvinenému M. P. ako aj k obvinenému S. P.

Okresný súd Čadca o mojom návrhu na priznanie odmeny za obhajobu doposiaľ, teda v čase od podania návrhu na priznanie odmeny za obhajobu dňa 21. 12. 2005 do podania predmetnej ústavnej sťažnosti nerozhodol.

Niekoľkokrát som sa osobne a telefonicky informoval na okresnom súde o stave veci, niekoľkokrát som osobne urgoval rozhodnutie vo veci. Odpoveďou okresného súdu bola iba potreba čakania. Nakoľko vzhľadom na dobu od podania návrhu na priznanie odmeny nie je konanie okresného súdu možné hodnotiť inak ako prietahy v konaní, podal som na okresný súd urgenciu dňa 30. 5. 2012. Od podania urgencie do podania ústavnej sťažnosti

k náprave nedošlo a rozhodnutie okresného súdu o návrhu na priznanie odmeny za obhajobu mi doposiaľ nebolo doručené.

Okresný súd mi nebol ochotný ani poskytnúť informáciu o skutočnosti, či trestné konanie bolo právoplatne skončené, len z neoficiálnych zdrojov som zistil, že spis po podaní obžaloby mal pridelenú spisovú značku IT 186/2005 a predmetné trestné konanie bolo právoplatne skončené dňa 16. 2. 2006.

Okresný súd Čadca porušil v predmetnom konaní základné právo sťažovateľa podľa článku 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov tým, že

1. v čase od podania návrhu na priznanie odmeny za obhajobu dňa 21. 12. 2005 do podania ústavnej sťažnosti vo veci nerozhodol,

2. nereagoval na osobné a telefonické žiadosti sťažovateľa adresované súdu v tomto období,

3. na základe urgencie zo dňa 30. 5. 2012 nevysvetlil prečo doposiaľ nebolo vydané rozhodnutie o návrhu na priznanie odmeny za obhajobu,

4. na základe urgencie zo dňa 30. 5. 2012 nevyvinul činnosť smerujúcu k vydaniu rozhodnutia o priznaní odmeny za obhajobu na základe podaného návrhu. ...

... Sťažovateľ namieta zbytočné prieťahy v konaní vedenom Okresným súdom Čadca pod sp. zn. IT 186/2005 v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu na priznanie odmeny za obhajobu v trestnom konaní. Rozhodovanie o nároku sťažovateľa na vydanie rozhodnutia na priznanie odmeny za obhajobu nemožno podľa názoru sťažovateľa zo skutkového ani právneho hľadiska považovať za zložitú vec. O takýchto návrhoch rozhoduje predseda senátu alebo ním poverený vyšší súdny úradník.

... Sťažovateľ sa niekoľkokrát osobne a telefonicky informoval na okresnom súde o stave veci, niekoľkokrát osobne urgoval rozhodnutie vo veci. Okresný súd na jeho žiadosti nereagoval. Sťažovateľ sa písomnou urgenciou zo dňa 30. 5. 2012 obrátil na okresný súd a žiadal o rozhodnutie a vysvetlenie, prečo nebolo doposiaľ vydané rozhodnutie. Okresný súd na jeho urgenciu nereagoval. Doposiaľ nebola doručená odpoveď na predmetnú urgenciu ani samotné rozhodnutie vo vzťahu k návrhu na priznanie odmeny za obhajobu. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti sťažovateľ nedisponuje právoplatným ani neprávoplatným rozhodnutím o jeho návrhu. Okresný súd ani iným spôsobom vo veci

nekonal, nevyzval napríklad navrhovateľa na odstránenie nedostatkov návrhu, na doloženie iných dôkazov a podobne. Vyplýva z toho, že okresný súd vo veci ani nezačal konať, napriek tomu, že od podania návrhu uplynula doba takmer 7 rokov, pričom jednou zo základných povinností súdu je konať bez prieťahov o akomkoľvek návrhu, ktorý je súdu doručený.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo JUDr. P. P., advokáta so sídlom v Č., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 186/2005 (sp. zn. v čase ustanovenia a zrušenia ustanovenia Tp 346/05) bolo porušené.

Okresnému súdu Čadca v konaní vedenom pod spisovou značkou 1T 186/2005 sa prikazuje, aby v konaní konal bez zbytočných prieťahov.

JUDr. P. P. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 eur..., ktoré je Okresný súd Čadca povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd v Čadci je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia vo výške 197,84 eur... na účet advokáta JUDr. P. P... do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodňuje takto:

«Pri určení sumy primeraného finančného zadostučinenia vychádza ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Priznanie primeraného finančného zadostučinenia je dané najmä právnou a faktickou jednoduchosťou namietaného konania. Priznanie primeraného finančného zadostučinenia je dané samotnou aktivitou sťažovateľa, ktorý najskôr v dobrom upozorňoval okresný súd na uvedení skutočnosť, nakoľko okresný súd nereagoval, sťažovateľ písomne urgoval vysvetlenie a rozhodnutie. Zo strany okresného súdu ani v čase

po podaní urgencie nebola ochota vysvetliť vzniknutú situáciu a ani vo veci rozhodnúť. Okresný súd odignoroval akúkoľvek aktivitu sťažovateľa. Priznanie primeraného zadosťučinenia je dané aj neospravedlniteľnou nečinnosťou okresného súdu, ktorý vo veci nerozhodol v období 7 rokov od podania návrhu, ani v období 5 mesiacov od podania urgencie. Okresný súd sa na sťažovateľa neobrátil v súvislosti s podaným návrhom na priznanie odmeny ani v inej súvislosti, ktorá by smerovala k rozhodnutiu, svedčí to o tom, že vo veci ani nezačal konať. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je dané aj skutočnosťou, že odmena za obhajobu, ktorá je návrhom na priznanie odmeny uplatňovaná, je v podstate príjmom sťažovateľa, čo znamená, že si okresný súd objednal prácu, za ktorú 7 rokov neposkytol „odmenu“. Pritom práve súdy majú byť strážcami dodržiavania zákonov. Možno si položiť otázku, ako by sa správal pracovník súdu, ktorý mal vo veci rozhodnúť, ak by mu zamestnávateľ 7 rokov nevyplatil mzdu za vykonanú prácu. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je dané aj skutočnosťou, že sťažovateľ už 7 rokov úveruje štát, vykonal prácu, pričom jeho odmenu doposiaľ užíva a zhodnocuje štát. Odmena sťažovateľa nie je úročená, v prípade uloženia finančných prostriedkov na účet alebo ich investovania by sťažovateľ v súčasnosti mal z tejto odmeny zisk, ktorý pre prieťahy v konaní spôsobené okresným súdom nemá, práve naopak, vzhľadom na 7-ročnú infláciu došlo k značnému znehodnoteniu jeho odmeny. Navrhované finančné zadosťučinenie zohľadňuje všetky vyššie uvedené skutočnosti a je primerané dĺžke konania, aktuálnej hodnote odmeny vo vzťahu k jej hodnote v čase uplatnenia návrhu ako aj postupu súdu v danej veci.»

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 213/2013-9 z 11. apríla 2013 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval sťažovateľa a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Sťažovateľ a predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia sťažovateľa a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nie je možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedička okresného súdu sa k sťažnosti vyjadrila prípisom č. Spr 786/13 z 25. júna 2013, v ktorom uviedla:

„Dňa 25. 11. 2005 bola súdu doručená obžaloba na obv. M. P. a S. P. Vec bola zapísaná pod sp. zn. 1 T 186/2005 a pridelená na konanie JUDr. J. K.

Pod sp. zn. Tp 346/2005 bol ustanovený za obhajcu obv. M. P. S. P. JUDr. P. P., ktorý dňa 21. 12. 2005 podal návrh na priznanie odmeny za obhajobu.

Uznesením zo dňa 14. 6. 2013 bola obhajcovi priznaná odmena.

Vzhľadom na uvedené považujem sťažnosť obhajcu JUDr. P. P. za dôvodnú.“

Sťažovateľ po predchádzajúcej výzve ústavného súdu poskytol svoje stanovisko k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu podaním z 9. júla 2013, pričom uviedol:

„Nakoľko z vyjadrenia Okresného súdu v Čadci vyplýva, že moja ústavná sťažnosť je dôvodná, zotrvávam na svojich doterajších stanoviskách.“

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil, že sťažovateľ bol opatrením okresného súdu sp. zn. Tp 346/2005 zo 16. mája 2005 ustanovený za obhajcu podľa § 39 ods. 1 Trestného poriadku M. P., nar..., K. Opatrením okresného súdu sp. zn. Tp 346/2005 zo 16. mája 2005 bol sťažovateľ ustanovený za obhajcu podľa § 39 ods. 1 Trestného poriadku platného a účinného v relevantnom čase S. P., nar..., Rumunsko. Následne opatrením okresného súdu sp. zn. Tp 346/2005 z 31. októbra 2005 bolo zrušené ustanovenie sťažovateľa za obhajcu vo veci obvinených.

Sťažovateľ si podaním z 22. novembra 2005 označeným ako „Návrh na priznanie odmeny za obhajobu“ a doručeným okresnému súdu 21. decembra 2005 uplatnil odmenu a náhradu hotových výdavkov za obhajobu obvinených.

Podaním z 30. mája 2012 doručeným okresnému súdu 31. mája 2012 sťažovateľ poukázal na to, že okresný súd ani po uplynutí šesť a pol roka nerozhodol o jeho návrhu z 22. novembra 2005.

Následne okresný súd rozhodol uznesením č. k. 1 T/186/2005-264 zo 14. júna 2013, ktorým priznal sťažovateľovi ako obhajcovi odmenu a náhradu hotových výdavkov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/186/2005 (predtým pod sp. zn. Tp 346/2005).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci. Podľa týchto kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základných práv, ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného trestného konania bola tá jeho časť, v ktorej okresný súd rozhodoval o odmene a náhrade hotových výdavkov ustanoveného obhajcu (trovách obhajoby). Ide o bežnú agendu všeobecných súdov, ktoré vykonávajú súdnictvo v trestných veciach, pričom z právneho a skutkového hľadiska nie je takéto konanie zložitú.

2. Správanie sťažovateľa ústavný súd hodnotí ako súčinnosné; sťažovateľ si po zrušení obhajoby bez zbytočného odkladu vyúčtoval trovy obhajoby, a preto v zásade nemohol nijako prispieť svojím správaním ku vzniku priet'ahov pri rozhodovaní o trovách obhajoby. Zo súdneho spisu je nakoniec tiež zrejmé, že okresný súd nevyzýval sťažovateľa na poskytnutie žiadnej súčinnosti (napr. odstránenie nedostatkov podania a pod.), od ktorej by záviselo rozhodnutie o jeho návrhu.

3. Okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa po podaní sťažnosti ústavnému súdu (29. októbra 2012) uznesením zo 14. júna 2013. Podľa § 553 ods. 5 Trestného poriadku o výške odmeny a náhrady rozhodne na návrh obhajcu alebo zástupcu z radov advokátov, ktorý bol ustanovený poškodenému podľa § 47 ods. 6, orgán činný v trestnom konaní, ktorého rozhodnutím sa trestné stíhanie právoplatne skončilo; návrh preto možno podať až

po právoplatnom skončení trestného stíhania orgánu, rozhodnutím ktorého bolo toto konanie právoplatne skončené, teda v okolnostiach danej veci to bolo možné až po 16. februári 2006. Keďže okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov až 14. júna 2013, t. j. takmer po sedem a pol roku od právoplatného skončenia trestného stíhania, ústavný súd vyhodnotil toto obdobie ako obdobie neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu.

Vychádzajúc z uvedeného, ako aj zo skutočnosti, že samotný okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti doručenom ústavnému súdu 27. júna 2013 uznal sťažnosť sťažovateľa za dôvodnú, dospel ústavný súd k záveru, že nečinnosťou okresného súdu došlo v súvislosti s rozhodovaním o trovách obhajoby uplatnených v súvislosti s trestným konaním vedeným pod sp. zn. 1 T/186/2005 k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných prietáhov. Vzhľadom na skutočnosť, že pred rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa, ústavný súd v tejto časti sťažnosti nevyhovel (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € vzhľadom na právnu a faktickú jednoduchosť namietaného konania, vzhľadom na to, že okresný súd nereagoval ani na urgencie sťažovateľa, s tým, že *«odmena za obhajobu, ktorá je návrhom... uplatňovaná, je v podstate príjmom sťažovateľa, čo znamená, že si okresný súd objednal prácu, za ktorú 7 rokov neposkytol „odmenu“.»*

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia vo veci sťažovateľa ústavný súd prihliadol na dĺžku rozhodovania o návrhu sťažovateľa na priznanie mu trov obhajoby aj na to, že išlo o skutkovo a právne jednoduchú vec. Rovnako tak ústavný súd vzal do úvahy výšku nevyplatenej odmeny a náhrady hotových výdavkov (trov obhajoby), t. j. *„čo bolo v hre“*, pritom neopomenul, že uplatnený nárok predstavuje zdroj obživy pre sťažovateľa. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € sťažovateľovi primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 2 výroku tohto nálezu).

Sťažovateľ tiež žiada priznať trovy právneho zastúpenia v sume 197,84 € za *„2 úkony po 91,29 eur – prevzatie a príprava zastúpenia a sťažnosť, 2-krát režijný paušál po 7,63 eur...“*.

Podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhradza účastník konania zo svojho.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Z uvedeného vyplýva, že priznanie úhrady trov konania nie je obligatónnym rozhodovaním v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Je vecou ústavného súdu, aby po posúdení okolností každého prípadu zvážil, či úhradu trov konania prizná. Po zohľadnení všetkých okolností veci ústavný súd úhradu trov sťažovateľovi nepriznal (bod 3 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2013